

♦A♦S♦D♦

- Vyplatí se víra?
- Pátrání po Bohu
- Jaký je Bůh?
- Jakou hodnotu má člověk?
- Prorok

ZNAMENÍ DOBY

Foto: Josef Švarc

Po čtyřiceti letech nelze vstoupit do stejné řeky

Psal se rok 1968 a za velmi rušných, dnes již nepředstavitelných bolestí se narodilo třicet let očekávané „dítě“. Po příchodu na svět tři čtvrtě roku leželo ukryté na utajeném místě a nesmělo vydat ani hlásek, aby nepřišlo o život. Teprve v červnu 1969 mu bylo dovoleno, aby spatřilo denní světlo. Opustilo tmavou skrýš, nadechlo se a rozběhlo do světa. Všude, kam přišlo, bylo vítáno a milováno, našli se ale samozřejmě takoví, kteří ho v lásce neměli a rádi by ho připravili o život...

Ptáte se, o kom to píšu? Co to bylo za dítě? Ti starší si na něj jistě vzpomenou. Jmenovalo se Znamení doby.

Nadějně a hřejivě Pražské jaro 1968 nás upozornilo na nezbytnost vydávat opět po více než třech desetiletích časopis, který by oslovoval nejenom členy církve, ale především ty, kteří se nikdy neposadí pod kazatelnu, aby slyšeli radostnou zvěst evangelia. Tak se tedy zrodilo Znamení doby. Ovšem jeho první číslo vyšlo právě v době, kdy se nad naší zemí rozprostřel temný mrak okupace a mně jako redaktorovi bylo oznámeno, že povolení, které jsme k vydávání časopisu dostali před 21. srpnem 1968, je neplatné a že musíme znovu požádat o registraci. Také jsem byl upozorněn, že pokud dáme již vytištěné číslo do distribuce, bude to považováno za šíření nepovolené tiskoviny, což by bylo trestné a nepříznivě by to ovlivnilo vydání dalšího povolení. A tak jsme devět měsíců s napětím čekali. Nečekali jsme ale marně.

Od června 1969 každý druhý měsíc vyšlo nejméně 12 000 výtisků (a někdy i více). Pro nás v redakci bylo povzbudivé, že jsme pro časopis nepotřebovali sklad. Díky členům sborů žádná čísla nikdy nezůstala ležet ladem. Do „něžné revoluce“ vyšlo více než jeden milion výtisků.

Ale zmínil jsem se i o těch, kteří Znamení doby neměli v lásce a bylo jim trnem v oku. Vytýkali nám, že časopis neinformuje pouze o dění v církvi, ale jsou v něm články např. o archeologii, výchově, dějinách. Nelíbilo se jim, že je barevný a tištěný na křídovém papíru, že je „příliš atraktivní“. Postrádali tzv. „nosné články“: o Vítězném únoru, o Velké říjnové socialistické revoluci, o úspěšném budování socialismu a jiné. Přesto každý druhý měsíc vyšlo do světa dvanáct tisíc tichých svědků, kteří byli dokladem toho, že „Boží slovo se nevrací prázdné“ (Iz 55,11). Dvanáct tisíc svědků, kterých se ujaly ochotné ruce, a tak bylo umožněno, aby lidé slyšeli jejich hlas.

Od roku 1968 uplynulo 40 let. My, kteří jsme v té době stáli při zrodu Znamení doby, přičítáme dnes k těm čtyřiceti rokům svůj tehdejší věk a tak se dostáváme mezi ty, jejichž hlavy zdobí šediny. Ale Znamení doby jako jubilující čtyřicátník je ve skutečnosti v nejlepším věku. Ovšem když ho hledáme, tak zjišťujeme, že je jaksí v ústraní a oněmělo. Po svém zrodu bylo na devět měsíců umlčeno nepřáteli. Dnes nemluví proto, že jsme ho postavili na vedlejší kolej a také tak trochu na něj zapomněli.

Sestry a bratři, mladí lidé, přátelé – byl jsem požádán, jestli bych se nechtěl podílet na tom, aby tento tichý svědek začal zase lidi oslovovat. Protože jsem nikdy práci na Boží věci neřekl „ne“, říkám své „ano“ – i když to činím se značnými obavami. Jedno však s jistotou vím: Nejde jen o to, začít vydávat časopis, ale nejdůležitější je,

aby byl schopný oslovit. A zde je nezbytná spolupráce s Vámi, Vy můžete pomáhat, aby se dostal k těm, kteří potřebují slyšet jeho hlas. A tak mám pro Vás otázku – nebo spíše přání: Jste ochotni spolupracovat? Jste ochotni pomoci, aby i v současné inflaci slov byl slyšet jeho hlas?

V nadpisu této výzvy píšu, že po čtyřiceti letech nelze vstoupit do stejné řeky. Ano, Znamení doby bude jiné, než jaké jste znali a na které mnozí z Vás nostalgicky vzpomínáte. Žijeme v jiné době a v jiných podmínkách. Tenkrát nebyla na knižních pultech křesťanská a duchovní literatura a mezi církevními časopisy Znamení doby vyčnívalo obsahem, formátem a úpravou. Témata, na která byly zaměřeny jednotlivé rubriky, jsou dnes čtenářům v široké nabídce předkládána v nesčetných kvalitních publikacích. Proto při volbě obsahu, formátu a rozsahu musíme hledět na potřeby, zájmy a vkus současných čtenářů a také na to, že lidé nejsou ochotni číst dlouhé články.

Dnes máme k dispozici měsíčník Advent, který vedle zpráv o dění ve sborech přináší také odborné články a teologické studie. Znamení doby nebude a nechce toto zaměření kopírovat. S Boží pomocí se Vám pokusíme nabídnout časopis obsahující krátké úvahy, eseje a komentáře, prostě časopis, který by zaujal nejen Vás, členy církve, ale který budete moci komukoliv nabídnout.

V ruce držíte první číslo Znamení doby nové řady, jmenuje se Křesťanem dnes... Kromě jiného obsahuje několik kapitol z připravované knihy stejného názvu, ze které by se ti, kteří o křesťanství vědí jen velmi málo nebo vůbec nic, dozvěděli, proč má smysl být křesťanem i v současné době. Na vydání knihy budete prostřednictvím nakladatelství Advent-Orion včas upozorněni. Časopis by měl (záleží na Vašem zájmu) vycházet dvakrát do roka a každé číslo bude mít svůj specifický název a obsah.

Přebal, na kterém tyto řádky právě čtete, lehce odtrhnete a máte první příležitost, abyste poté, co si sami časopis přečtete, ho někomu věnovali.

Přeji Vám požehnání a radost

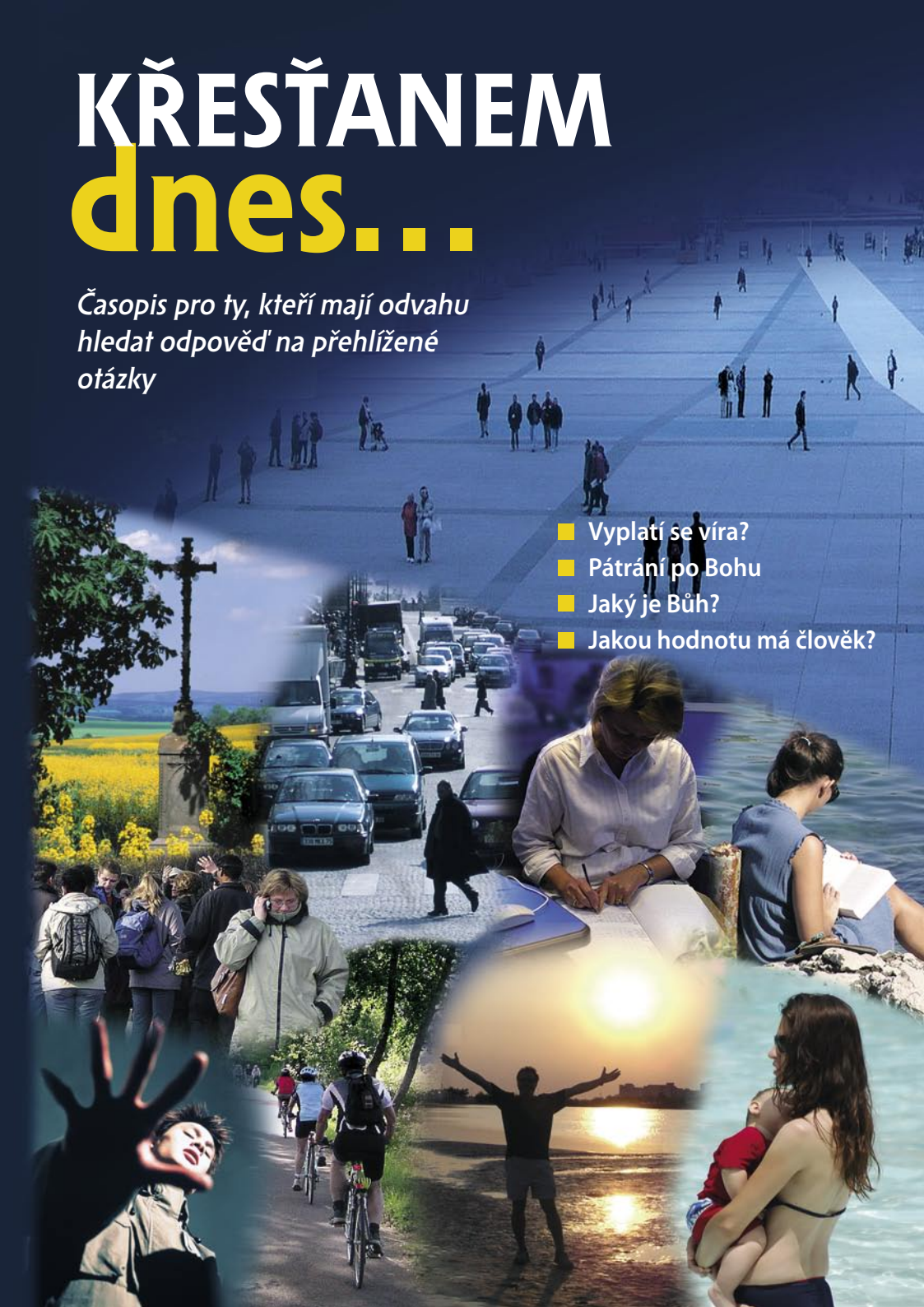
Jiří Drejnar

KŘEŠŤANEM dnes...

*Časopis pro ty, kteří mají odvahu
hledat odpověď na přehlížené
otázky*

- Vyplatí se víra?
- Pátrání po Bohu
- Jaký je Bůh?
- Jakou hodnotu má člověk?

Samoobsluha života

Prožil jsem něco zvláštního:

S prázdnýma rukama jsem vstoupil do samoobsluhy života. Jaká nádhera, vznešenost, ale i rozmanitost se mi zde nabízela!

Hned vedle vchodu, kde jsem dostal košík k nákupu, bylo oddělení pro nejmenší. Tam jsem si mohl vybrat různé hračky. Nabízely se mi nejrůznější věci, plyšáci, autíčka všech velikostí, stavebnice, balóny, letadla, různé hry a dokonce i indiánské oblečení. V tomto oddělení jsem se ale dlouho nezdržel.

Vedle bylo oddělení nazvané „První láska“. Zde byla mimořádná nabídka. Samé veselé a rozkošné věci. Bylo zde plno tlukoucích srdcí a stydlivých zardění, také kytičky lučních květů, schůzky, první letmé políbení a dlouhé hodiny s telefonem u ucha. Navrch všeho, co jsem si zde vybral, jsem položil snubní prsteny a přešel jsem do oddělení, které se nazývalo „Manželství“.

I když můj košík byl značně naplněn, přece jsem i tady měl co vybírat. Dychtivě jsem sáhl po víře v Ježíše a naději na věčný život, které jsem až doposud v předešlých odděleních lehkomyšlně přehlížel. Potom jsem si s velkou láskou zabalil trpělivost, ohleduplnost a odušnění. Nabízely se mi zde ale i rozepře a usmíření. Bylo tu první peněžní konto, hypotéka, sen o vlastním domě a osobním autu. O několik kroků dále jsem si uložil do košíku první, pak druhé a konečně i třetí dítětko. S nimi jsem pak musel začít vážněji vybírat i jiné věci. Musel jsem na děti stále pamatovat, abych jim zajistil vše, co potřebovaly.

A když jsem potom vstoupil do dalšího oddělení, tam na mě již nečekal tak pestrý výběr. Objevily se zde hořké a tvrdé věci, ale přesto jsem i tady našel skvosty. Bylo to zdraví ve stáří, štěstí ze společného stárnutí v manželském svazku. Našel jsem tam i lavičku před domem, poslední hřejivé paprsky, radost ze zpráv od dětí a vnoučat. Náhle jsem uviděl pokladnu.

U pokladny na mě čekal muž, který nahlédl do mého košíku, spokojeně přikývl a položil mně otázku: „Vybrali jste si vše ke své spokojenosti?“ Kývl jsem na souhlas.

A pak mně nezbylo, než abych se zeptal:

„Co budu platit?“

„Život,“ zněla odpověď.

Odevzdal jsem, co ode mě požadoval. A když jsem pomalu odcházel, oči se mi únavou zavíraly. Jen stěží jsem je udržel otevřené. Posadil jsem se, a než jsem usnul, abych si na chvíli odpočinul, stačil jsem ještě zablédnout, jak jiný člověk vzal můj vyprázdněný košík a začal jej pomalu plnit nádhrou života...

Autor neznámý

Vyplatí se víra aneb stojí za něco křesťanství?

Postmoderní doba křesťanství nepřeje. Pohrdá zásadami, pravidly, poznáním, omezením, objektivní realitou, hranicemi i fakty, a naopak všechny možné názory, výmysly ba i nesmysly prostírá jako na švédském stole. Člověk s požitkářským přístupem jen vybírá bez jakýchkoliv důsledků a zodpovědnosti.

Pohled na víru samozřejmě také velmi utrpěl půlstoletou ateistickou propagandou, které jsme se nezbavili ani revolucí. Negativní postoj ke křesťanství navíc zavrhuje selhání mnohých z nás, kteří se křesťanstvím skvěle oháníme, ale životem a jednáním víru zapíráme.

Otázka, jestli se víra vyplatí a jestli křesťanství ještě za něco stojí, je proto naprosto legitimní. Postmodernismus se mi vůbec nelíbí (více života jsem prožil v modernismu), stejně jako se mi nelíbí ateistická propaganda (té jsem si i s posměchem zakusil dost) a pokrytectví nás křesťanů (mnohokrát jsem zklamal). Přesto se z pohledu vlastní zkušenosti pokusím na uvedenou otázku odpovědět.

Vírou mne Bůh činí silným

Ve škole jsem mnohokrát slyšel, že „víra je dobrá akorát pro slabé lidi, že jsou to berličky pro nemohoucí. Věří pouze zaostalí a s nimi snad několik babiček...“ Dnes oprávněně děkuji Bohu, že víra je pro slabé, nemohoucí – a také pro babičky a dědečky (raduji se ze dvou krásných vnoučat). Ovšem život mě také přesvědčil, že věřit mohou jen přemýšliví a silní. K tomu, abyste žili v souladu s Desaterem, Božím zákonem, potřebujete hodně Božího zmocnění. Abyste dokázali odpustit bližnímu, potřebujete obrovskou sílu. Abyste byli schopni přiznat svou vinu a s pokorou přijít prosit o odpuštění toho, komu jste ublížili, potřebujete neskutečnou odvalu. Snést křivdu, zastat se práva, pomáhat slabším, obdarovávat chudé, milovat nepřátele, to slaboši nedokážou.

Vírou získávám pravé hodnoty života

Peníze jsou dobré i příjemné, ale vše si za ně nekoupím. Můžeš si zaplatit nejlepší univerzity, ale moudrost tím nezískáš. Zaplatíš za rozkoš, ale lásku tím nekoupíš. Postavíš si drahý dům, ale hřejivost domova tím není zaručena. Vybuduješ si kariéru, ale ne spokojenost z dobře vykonané práce. Můžeš si koupit nejlepší léky, ale zdraví si tím nezajistíš. Podplatíš mnohé, ale důvěru tím nezískáš. Dají se koupit služby, ale ne laskavost. Utěšující prostředky, omamné látky, alkohol za peníze získáš, ale ne pokoj. Navíc – lepší je dát nežli brát.

Vírou žiji s nadějí

Nebojte se, nebudu vás strašit teroristickým vydíráním, nedostatkem energetických zdrojů, epidemiemi a pandemiemi, ozonovou dírou, biologickými a nukleárními zbraněmi, ekologickou katastrofou, zemětřesením a orkány, hrozbou genetických zásahů, násilím a zločinností, možnou srážkou s meteoritem, důsledky globálního oteplování, přelidněním, nedostatkem pitné vody... Zapněte si rádio, pusťte si televizi, brouzdejte po internetu či si kupte noviny, a postrašte se sami. Kterým katastrofickým scénářem skončí naše země? A není to tak daleko, že?

Nebo co když přijdou tak špatné výsledky, že nám lékaři sdělí, že zde už jejich umění končí? Jak se vyrovnat se stářím, které v každém případě končí smrtí?

Boží moc a zázraky mi dávají naději. I kdyby se Boží moc v mém neštěstí neprojevila a jeho zázrak mě neuzdravil, je zde naděje: Ježíš přijde podruhé na naši Zemi a splní se jeho velké zaslíbení. Dějiny tohoto světa nebudou ukončeny globální katastrofou, ale majestátním příchodem Ježíše Krista a nastolením Božího království. To je naděje v beznaději.

Vírou přijímám nejvzácnější dar – věčný život

Jak si vážíme života? Pro záchranu života nebo jeho prodloužení jsme schopni učinit mnoho, ale možnost získání věčnosti lehkomyslně mjíjme.

Věčný život mi Bůh nabízí jako dar. Abych jej získal, nemusím si ho odpracovat, odtrpět či zasloužit. Dává mi ho z lásky a ze své milosti. Jestliže všechna náboženství nabízejí jako řešení k získání věčnosti „člověče, dělejš“, pak jedině křesťanství ji zprostředkovává jistotou, že „je za tebe vykonáno“. V Ježíši Kristu a jeho oběti jsou odpuštěny mé viny a před Bohem stojím ospravedlněný jeho čistým životem. Ježíš je záruka mé věčnosti a já jsem ji vírou přijal. „Bůh nám dal věčný život, a ten život je v jeho Synu.“ (1. list Janův 5,11)

Už asi rozumíte, proč v otázkách víry a křesťanství nemám rád postmoderní legitimní otázky „co za to“, „jestli se křesťanství vyplácí“ a „jak si víry užiji“. Ježíš se nikdy neptal, jestli se mu vyplatí opustit slávu nebes, žít a trpět zde na zemi, vzít na sebe provinění lidí a zemřít místo nich. Bezpodmínečná láska k člověku si takové otázky nekladla. Proto toužím, aby moje víra a křesťanství byly odezvou lásky, která se neptá „co za to“, ale miluje a důvěřuje. Kristus dává existenci člověka konečně smysl.

Pavel Šimek,
předseda Církve adventistů sedmého dne

Haló, je tu někdo?

Pátrání po Bohu

Haló, je tu někdo? Takový je název knihy, kterou pro děti napsal známý norský spisovatel Jostein Gaarder. Malý Joakim se v ní setkává se stejně starým chlapcem ze vzdálené planety Eloi, který vypadl z raketoplánu a dostal se tak na naši planetu. Oba vedou zajímavé rozhovory, ve kterých Joakim dává mimozemšťanovi pozoruhodné otázky. I když autor knihu napsal pro děti, přece do ní vložil snadno pochopitelné filozofické otázky týkající se tajemství života: Odkud se život vzal? Kde má svůj původ?

To, co bychom mohli považovat jen za dětskou zvědavost, je už dávno předmětem výzkumu astronomie a astrofyziky. Vědci se pokoušejí pomocí rádiových antén, zrcadlových teleskopů a satelitů nahlédnout do vesmíru a rádi by navázali kontakt s mimozemskými civilizacemi.

Přitom je jasné, že i v případě existence inteligentních bytostí na jiných planetách je kontakt s nimi prakticky nemožný. A tak si klademe otázku, jestli v nekonečném vesmíru zůstaneme navždy osamoceni.

Je možné nahlédnout za náš obzor? Je tu někdo?

Ve filmu „Den poté“ zazněla tato zoufalá otázka z úst těch, co přežili nukleární katastrofu. Tato otázka ovšem napadá každého člověka, i když není účastníkem atomové tragédie nebo se přímo nevěnuje vědeckému zkoumání vesmíru. Snad každý už někdy zvedl zrak a pocítil touhu nahlédnout za náš pozemský obzor. Přemýšlivému člověku se přitom vtírají další otázky: Odkud jsme přišli? Kam jdeme?

Otázky je snadné položit, ale obtížnější je nalézt na ně odpověď.

Problém začíná tím, že lidé nevědí, kde spolehlivou odpověď hledat. Věda ji ještě nenašla, filozofie nadpřirozené otázky odložila a náboženství si konkurují nejrozmanitějšími představami o „onom světě“. A tak není divu, že mnozí hledání vzdali.

Přitom křesťanská víra důrazně vybízí, abychom se otázkou hledání Boha zabývali. Už dávní proroci tlumočili Boží výzvu: „Budete mě hledat a naleznete mě, když se na mne budete dotazovat celým svým srdcem. Dám se vám nalézt.“ (Jeremjáš 29,13.14).

Kdo tuto výzvu poslechne, může si přivlastnit i druhý Boží slib: „Hledejte mne a budete žít.“ (Ámos 5,4)

K těmto výzvám je možné přistoupit s určitou skepsí. Dokonce je možné zcela je odmítnout a nepřijmout to, co nabízejí. Avšak na druhé straně je možné položit si otázku, jak takové hledání vypadá a jestli je vůbec možné Boha nalézt. Nabízí se další možnost, že na Boha nebudeme hledět jako na vzdálenou, nepřístupnou a neosobní duchovní bytost, která ovládá svět, ale pochopíme, že nám laskavě vychází vstříc. V tom případě se nám slova dávných Božích proroků objeví ve zcela novém světle.

Hledání stop

Apoštol Pavel zvěstoval křesťanství v helénistickém světě. Když zjistil, že Řekové vedle celé plejády svých bohů uctívají také jakéhosi neznámého boha, pak v jednom vystoupení na aténském Areopágu tehdejšími filozofům řekl, že tento jim dosud neznámý Bůh lidi vyzývá, aby ho hledali, protože je možné zjistit, že je nám nablízku a že nám dává život (Skutky 17,27.28).

Také dnes považují křesťané za své první a nejdůležitější přesvědčení, že živý a osobní Bůh opravdu existuje.

A neexistuje pouze v představách lidí nebo nedosažitelných hloubkách vesmíru, ale bezprostředně se sklání ke každému, kdo s ním chce osobně prožívat společenství.

Kde a jak je možné Boha najít? Jak je možné ho poznat a vnímat? Křesťané se při hledání nechávají vést Božím slovem – Biblí. Tato kniha je „základním dokumentem“ křesťanské víry. Je pravda, že někteří lidé ji považují za pohádkovou knihu pro nábožensky nevzdělané lidi. Ona však nabízí hluboké pohledy na podstatné otázky lidské existence. Popisuje zkušenosti skutečných lidí a ty by nám měly otevřít oči, abychom poznali velkého Boha, který je nám blízký, má o nás zájem a miluje nás, i když pro nás i přes tuto blízkost zůstává ne zcela pochopitelný. S tímto Bohem je možné udržovat osobní kontakt – a to kdykoliv a bezprostředně!

Haló, je tu někdo?

Pátrání po Bohu

Ludvík Švihálek Tajemství budoucnosti

Pravdivost četných biblických proroctví je možné si ověřit na jejich naplnění v minulosti. Jsou však mnohá proroctví, která mají dosah i do naší současnosti a budoucnosti. Pokud chcete vědět, jak Bible vidí budoucnost naší planety, pak prozkoumejte spolu s autorem knihy biblická proroctví. Porozumíte minulosti i současnosti a získáte naději pro budoucnost.

**Knihu je možné objednat v nakladatelství
Advent-Orion, Roztocká 5, Praha 6
www.adventorion.cz**

Pochopit nepochopitelné?

Jaký je Bůh?

Je zcela přirozené, že si člověk vytváří vlastní představy o neviditelném Bohu. Ty pak zhmotňuje v obrazech, sochách i rituálech. Předlohy pro ztvárnění božstev lidé od pradávna hledali v přírodě. Božské vlastnosti a moc zpodobňovali například hady, býky, lvy nebo orly. Své výtvary pak uctívali a připisovali jim božskou moc.

V židovství (a později v křesťanství) bylo jakékoliv zpodobňování Boha zakázáno a odsuzováno jako modloslužba. V tomto směru byl Boží příkaz jasný: „Nezobrazíš si Boha zpodobením ničeho, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí.“ (2. Mojžíšova 20,4) Důvod je zřejmý: Něco, co je stvořené a viditelné, nemůže pojmout a zpodobnit to, co je neviditelné a nepředstavitelné.

Neviditelné a nepředstavitelné

Bůh je pro nás lidi neviditelný a nepředstavitelný, a přece Bible, základní dokument židovské a křesťanské víry, mluví o tom, že je potřebné, abychom se k němu přiblížili a poznali jej. Poznat někoho znamená zjistit, jaký je, jak se projevuje, jak jedná, jaké má vlastnosti a charakter.

Jestliže chceme poznat Boha, pak v tomto hledání nestojíme před zavřenou „třináctou komnatou“. Jeho existenci a charakter je možné odvodit z toho, co pro nás a pro celý svět koná. Kdo například pozorně zkoumá přírodu, studuje její fascinující stavební plán a pokouší se odhalit tajemství života, nevyjde z údivu. I když se věda pokouší vysvětlit vývoj života jako neřízený proces hmoty, která se sama organizuje, přece zůstávají dodnes mnohé otázky otevřené a nevysvětlené.

Inteligentní designér

Je opravdu rozumné domnívat se, že vysoce organizované formy života vznikly čistě náhodou a že umělecké struktury přírody nepotřebovaly designéra? Z pohledu statistiky je tento předpoklad extrémně nepravděpodobný, a proto ho nelze považovat za důvěryhodný. Proti němu stojí rozumem přijatelné prohlášení Bohem inspirovaného pisatele Bible: „Bůh poskytl možnost, aby jej lidé poznali. Jeho věčnou moc a božství, které jsou neviditelné, mohou spatřit ve stvořené přírodě.“ (Římanům 1,19.20 – Slovo na cestu) Kdo nezaujatě sleduje Boží stopy a zázraky v přírodě, ten vymění údiv nad stvořením za obdiv a úctu k Bohu – Stvořiteli.

Soucitný a milující Otec

Vesmír a příroda však nejsou jediným zdrojem poznání Boží moci a moudrosti. Dává se poznat i ve svém slově – v Bibli. Není to jen jakási neosobní kosmická síla nebo pouhá inteligence, ale výjimečná bytost, která miluje, rozumí člověku, respektuje jeho svobodu a individualitu, jedná s ním s úctou a pečuje o něj. Navíc řeší problém viny a zla, odpouští, mění člověka, pomáhá mu, dává sílu k novému životu.

Bůh, o němž hovoří křesťanská víra, je v Bibli představen jako milující Otec. Něžně se ujímá těch, kteří mu důvěřují, vidí v nich své děti, nade všechno je miluje a stará se o ně.

Jaký smysl má život?

Jakou hodnotu má člověk?

Někdo vypočítal, že lidské tělo obsahuje takové množství vody, jaké by stačilo k vyprání ubrusu. Další „materiál“ uložený v těle by se prý dal využít následovně: železo ke zhotovení asi sedmi hřebíků, vápno k vybělení malé místnosti, fosfor k výrobě krabičky zápalek... K tomu onen „badatel“ přidal ještě několik dalších „surovin“ nalézajících se v našem těle a pak spočítal, kolik by to všechno stálo. Na druhé straně některé pojišťovny určují cenu člověka podle jeho stáří a pracovní využitelnosti. Jak je tedy zřejmé, tak hodnota člověka se dá posuzovat různými měřítky.

Otázku hodnoty člověka řeší v Bibli i král David, když se s údivem Boha ptá: „Co jsem já a co je člověk?“ A naléhavost otázky dokládá poznatkem: „Nepohrdáš lidským rodem, jen trochu jsi nás omezil, že nejsme jako andělé, svěříš nám vládu nad svou Zemí, všecičko nám tu slouží...“ (Žalm 8 – Slovo na cestu)

Otázku týkající se hodnoty člověka Bůh nenechal bez odpovědi. Neodpověděl však slovy, poněvadž ta bychom mohli přeslechnout, ale odpověděl skutkem, když v Ježíši Kristu přišel mezi nás a do programu pozemské návštěvy zařadil i místo, které se nazývá Golgota. Protože jsme se od Boha odvrátili a vydali se na cestu hříchu, který nás znehodnotil, sestoupil právě mezi nás, aby nám vrátil původní cenu a postavení.

Golgota je odpovědí na naše otázky

Pochopit, co se stalo na golgotském kříži, znamená poznat, jakou cenu má člověk v očích Božích. Vždyť tam Bůh životem svého Syna – Ježíše Krista – zaplatil za život každého z nás. Golgota ovšem neurčuje pouze cenu člověka, ale ukazuje i na smysl lidského života.

V londýnském chrámu sv. Pavla, kde je pohřbeno mnoho předních mužů Anglie, mohou návštěvníci objevit hrob, na němž

je zvláštní nápis: „V pochybnostech jsem žil, v nejistotě umírám a nevím, kam odcházím.“

Není to smutná výpověď? Pod náhrobním kamenem odpočívá muž, který v životě vykonal velké věci a zasloužil se o to, aby jeho tělo bylo uloženo na tak čestném místě. Lidé přicházejí, aby se mu poklonili a připomněli si jeho zásluhy, a přitom čtou pesimistické vyznání, které si nechal napsat na svůj náhrobek.

Ale mnohem smutnější je, že stejným vyznáním – třebaže nevysloveným – uzavírají svůj život miliony lidí. Ne všichni je tak otevřeně vyjádří, ale to na skutečnosti nic nemění. Pochybnosti, nejistota a neznámý pohled do budoucnosti naplňují nitro vzdělaných i prostých, bohatých i chudých. Lidé vstoupili na Měsíc, pohlédli do nitra atomu, spočítali chromozomy v buňkách. Současný člověk mnoho ví a chce poznat ještě víc, ale na nejzákladnější otázky lidského bytí odpovídat nehledá: Proč jsem zde? Co mě čeká? Jaký je smysl mého života?

Ukotvit vírou svůj život v Ježíši Kristu znamená zjistit, že pochybnosti a nejistota jsou zbytečné. On svou smrtí a zmrtevýchvstáním přece dokázal, že je možné nad smrtí zvítězit a získat nový a věčný život.

Být dnes křesťanem znamená znát svou cenu a smysl života.

„Bůh nás nestvořil proto, aby nás pak opustil.“

Michelangelo

„Jsou dva druhy lidí, které můžeme nazvat rozumnými: ti, kteří slouží Bohu, protože ho znají, a ti, kteří ho hledají, protože ho neznají.“

Pascal

„Když Bůh měří člověka, pak nepřikládá míru na hlavu, ale na srdce.“

Autor neznámý

Morris Venden

Podobenství o Boží milosti

Morris Venden **Podobenství o Boží milosti**

Známý autor více než třiceti knih pozoruhodným způsobem aplikuje biblická podobenství na náš každodenní život a nabízí tak odpovědi na řadu otázek, které se na cestě víry před každým otevírají.

*Knihu je možné objednat v nakladatelství
Advent-Orion, Roztocká 5, Praha 6
www.adventorion.cz*

Neuvěřitelné, ale pravdivé!

Jeden lékař z Kalifornie se svojí manželkou se chtěli na své cestě za poznáním Evropy potěšit krásami naší „stověžaté matičky Prahy“. Především chtěli nasbírat co nejvíce informací o bohatých dějinách naší země. Když jsem se s nimi za několik týdnů po jejich návštěvě setkal, vyprávěli mi, že v Praze prožili něco neuvěřitelného, co je dosud pro ně těžko pochopitelné. Vyprávěli:

„Do Prahy jsme přiletěli začátkem července a překvapilo nás, že většina obchodů, ač byly všední dny, byla zavřena. Zajímali jsme se, proč tomu tak je. Recepční v hotelu nás informoval, že jsou dva státní svátky. Protože nám nemohl dát bližší vysvětlení, obrátili jsme se v hotelové restauraci na obsluhujícího číšníka. Ten nám řekl, že je to výročí nějakých svatých.

Nic víc jsme se nedozvěděli ani od pokojské, ani od dalších lidí, které jsme nahodile oslovili. Neuspokojivé odpovědi jen stupňovaly naši zvědavost, a tak jsme se o to víc snažili zjistit pozadí těchto svátků. Nakonec, když už jsme to téměř vzdávali, nám kdosi prozradil, že pátého července je svátek Konstantina a Metoděje a šestý červenec je vzpomínkou na upálení Mistra Jana Husa.“

Potom pokračovali ve vyprávění svého příběhu. Jako křesťané o Janu Husovi něco věděli, ale Konstantin a Metoděj, to byla jména, která nikdy neslyšeli. Když se vrátili domů do Kalifornie, nedali si pokoj, až vypátrali tolik, že by mohli poučit ty, kterých se předtím marně tázali. Na závěr vyjádřili prosbu: „Závidíme vám vaše podivuhodné a bohaté dějiny. Udělejte ale něco, aby se lidé dozvěděli, proč mají v červenci dva volné dny!“

Nepředpokládám, že by někdo z vás čtenářů o těchto svátcích nic nevěděl, ale pro připomenutí si dovoluji uvést několik zásadních informací:

Jde o víc než jen o pracovní volno

Pátý červenec by nám měl připomenout událost, která nás před více než jedenácti sty lety zařadila mezi národy, jež vstoupily do civilizovaného světa. Tehdy na žádost moravského knížete Rastislava vyslal byzantský císař Michal na Moravu skupinu křesťanských učitelů, kterou vedli dva Soluňané, bratři Konstantin a Metoděj. Přinesli s sebou knihu přeloženou do jazyka, kterému Moravané rozuměli. Knihu, se kterou se potom setkáváme v celých dějinách naší země. Jejich překlad Bible byl první mezi Slovany a jeden z prvních v celé Evropě.

Druhý svátek – 6. července – je připomínkou osobnosti, která téměř šest set let čerí hladinu českých dějin. Život odvážného kazatele a rektora Vysokého učení pražského – Mistra Jana – je úzce spojen s Biblí. Tato kniha mu byla „zákonem nad jiné zákony“. Proto se postavil za to, aby byla přeložena do současné češtiny. Sám jejímu překladu věnoval mnoho let intenzivní práce. Jan Hus se celým svým životem zasloužil o to, že se Bible v našem národě stala živou knihou.

Je pravda, že se v naší společnosti od druhé poloviny 20. století vztah ke státním svátkům změnil. Většina lidí se s jejich politickým obsahem příliš neztotožňovala, důležité bylo jen to, že „zase bude den volna“. Tuto skutečnost jsem se pokusil vysvětlit i svým americkým přátelům, ale těžko to chápali.

Znepokojuje mě však jeden verš v Bibli, který bychom měli brát nejen během červencových svátků jako vážnou výzvu: „Mějte v paměti ty, kteří vás vedli a kázali vám slovo Boží. Myslete na to, jak dovršili svůj život, a následujte je ve víře!“ (Židům 13,7)

Není třeba připomínat, že žijeme v době všeobecného zpochybnění duchovních a morálních hodnot. Potřebujeme uzdravit narušené vztahy ve společnosti i v rodinách, protože se vytrácí úcta k životu, člověku a autoritám. Pravou autoritu lidé nahrazují „bohem“, který se nazývá kariéra, moc a peníze. Máme svobodu a demokracii, ale často jsme svědky toho, že samotná svoboda bez odpovědnosti nepřináší očekávané výsledky. Dnešek vyžaduje, aby se lidé znovu ohlédlí po hodnotách, které nám nabízí Bible. Jsou to hodnoty, které nám odkázaly i velké osobnosti našich dějin.

Jiří Drejnar

Čekal jsem na snídani a setkal jsem se s „prorokem“.

Ráno jsem se při cestě do kanceláře zastavil v obchodu s potravinami. Protože jsem ten den ještě nic nejedl, napadlo mne, že bych se tam mohl také nasnídat. Zášel jsem tedy do bufetu a vybral si něco k jídlu.

„Prorok“ měl stejný nápad jako já. Nebyl to prorok z Bible, ale prorok s Biblí. S objemnou opotřebovanou Biblí v ruce. Chlapík s krátce střiženými a neučesanými vlasy a hustou nazrzlou bradkou.

Ještě než jsem přišel k pultu, on si už objednával své jídlo. A vybíral je úzkostlivě, až puntičkářsky. „Mohu dostat ke snídani kukuřičnou placku – ale bez masa?! Jenom brambory a vejce. Je to neosolené, ano? Kolik dostanu brambor?“ Prodavačka zvedla pánev, aby do ní mohl nahlédnout. „A kolik placek?“

Možná chtěl mít jistotu, že za své peníze dostane správnou porci. Je také možné, že dodržoval nějakou dietu. Anebo byl prostě vybíravý. Jak to přesně bylo, to vám neřeknu. Musím však uznat, že byl velmi zdvořilý, až trapně zdvořilý.

V ruce držel hrábě. Měl modré rozevláté šaty a pod nimi čouhala košile, která vypadala jako opraný ručník.

Zatímco mu prodavačka připravovala objednané jídlo, objevil se za pultem druhý prodavač. Domníval se, že „prorok“ ještě čeká na obsluhu, a proto se ho otázal, čím mu může posloužit.

„Ne, děkuji, již dostávám,” odpověděl. „Ale když už jste mi položil otázku, tak mi dovozte, abych se i já vás na něco zeptal: Věříte v Ježíše Krista? Jsem jeho prorok a on mne k vám poslal.”

Prodavač nevěděl, jak má reagovat. Podíval se na prodavačku, ale ta jen pokrčila rameny. „Prorokovi” rozpačitě poděkoval za to, že si k nim přišel něco koupit, a pak se mě otázal, co si přeji.

Objednal jsem si, a zatímco jsem čekal, „prorok” dostal své kukuřičné placky a ještě dodatečně požádal o nealkoholický nápoj – bez ledu. A k tomu ještě vodu, ale ta musela být v papírovém kalíšku. Hned nato se divil, že nealkoholický nápoj, který dostal, je bezbarvý.

„Myslel jsem, že bude oranžový.”

„Ne, tento nemá žádnou barvu,” odpověděla mu prodavačka.

V té chvíli mě napadlo, že budu svědkem zázraku, protože se zřejmě pokusí proměnit bezbarvý nápoj v oranžový. Ale nestalo se tak. Situaci vyřešil poznámkou: „V životě opravdu nezáleží na tom, jakou barvu má váš nápoj.” Přitom se usmál na prodavačku, pak na prodavače a nakonec na mne. Je pochopitelné, že jsme mu všichni úsměv oplatili.

Protože měl v jedné ruce hrábě a ve druhé Bibli, byl jsem zvědavý, jak jídlo odnese ke stolku. Nakonec jsem mu nabídl pomoc. On ji však odmítl: „V Ježíšově jménu vám děkuji za nabídku pomoci. Zvládnou to sám.”

Tácek postavil na kelímek s nápojem, Bibli dal pod paži a pokoušel se vše spolu s hráběmi odnést. Když jsem viděl, že to opravdu nezvládne, nabídl jsem se mu znovu.

„Děkuji, nechci, ale v Ježíšově jménu vám žehnám, že mi chcete pomoci.”

Pak se obrátil na prodavačku: „Ve jménu Ježíše Krista vám žehnám za vaši laskavou službu, za to, že jste mne obsloužila.” A když

zachytil letmý pohled prodavače, žehnal i jemu. Za co, to už neřekl.

Když nám všem požehnal, odnosil si postupně všechno ke svému stolku.

Platil jsem snídani a přitom pozoroval oči prodavačky. Vůbec jsem ji neznal, ale zcela jistě jsem věděl, o čem právě přemýšlí a jaký názor si asi utvořila na TOHO, kterého „prorok“ představoval.

Chtěl jsem ji oslovit, ale přiznám se, že v té chvíli jsem byl bezradný. Chystal jsem se, že řeknu: „My oba, já a ten ‚prorok‘, patříme do stejného týmu. Rozdíl mezi námi je však v tom, že každý máme jiný přístup. Být křesťanem opravdu neznamená získávat lidi tímto způsobem.“

Ovšem než jsem se k tomu odhodlal, věnovala se jinému zákazníkovi. Otočil jsem se k odchodu – a vrazil jsem do přítele z mého sboru. Každý, kdo ho pozná, tak mi dá za pravdu, že je to vynikající člověk, dobrosrdečný a laskavý. Pokud se s ním setkáte a obejmě vás, jeho stisknutí budete cítit celý týden.

Nyní jsme se setkali. Následoval vřelý stisk ruky a upřímná otázka, jak se mám. Žádný dlouhý rozhovor. Jen pár srdečných slov. Za chvíli šel svou cestou a já za svými povinnostmi.

Když jsem odcházel, byl jsem ohromen rozdílem mezi těmi dvěma setkáními. Oba dva, „prorok“ i Lawrence, jsou Kristovi následovníci. Žádný z nich se nestydí za svou víru. Oba milují Bibli. Oba rádi přinášejí požehnání druhým lidem. Ale tím jejich podobnost končí.

Jeden nosí sandály a cosi rozevlátého, druhý nosí tenisky a džíny.

Jeden se obléká jako Ježíš, ale druhý jedná jako Ježíš.

Jeden se představuje jako Kristův vyslanec, druhý jím skutečně je.

Jeden upoutal mou pozornost svým podivínstvím, druhý se dotkl mého srdce.

A něco mi v mém nitru říká, že kdyby zde v našem městě byl Ježíš osobně a kdybych se s ním v bufetu setkal, určitě bych ho nepoznal podle oblečení a velké Bible. Poznal bych ho podle dobrosrdečnosti a laskavých, upřímných slov.

Podle M. Lucada

Sůl země

Čtenáři Bible znají toto slovní spojení. Jiní si možná vzpomenou na pohádku Sůl nad zlato. V Bibli i v pohádce je sůl představena jako něco jedinečného a nenahraditelného. Proč zrovna sůl? Dnes máme soli dostatek a je docela levná. Kdysi ale byla sůl velmi ceněným zbožím.

Co vlastně Ježíš myslel tím, když svým posluchačům řekl: „Vy jste sůl země...“? Své následovníky tak vyzval, aby sloužili podobně jako sůl. Samotná sůl má konzervační a léčivé účinky. Také ji nutně potřebujeme ve stravě. Stejně tak křesťané mají bránit rozkladu společnosti a dávat životu chuť, kvalitu.

Jak tedy křesťané prakticky přispívají k lepšímu životu na této zemi? Zaprvé, nezištnou pomocí bližním. Ve světě, kde platí heslo „zadarmo ani kuře nehrabe“, je pomoc bližním bez nároku na odměnu výjimkou. Podívejte se na organizace, které se efektivně a dlouhodobě věnují pomoci druhým, a zjistíte, že za většinou z nich stojí praktikující křesťané (Charita, Diakonie, ADRA atd.). Jádrem křesťanství je, že co křesťan dělá pro nepatrné (chudé, trpící), je službou samotnému Bohu. Ocenění a pochvalu má křesťan očekávat od Boha. To je důležité, protože mnozí lidé končí s pomáháním tehdy, když se nedočkají očekávané vděčnosti. Křesťané slouží, protože vědí, že dostali od Boha mnohem víc, než mohou dát.

Vedle praktické pomoci nese křesťanství také poselství o naději. Ukazuje na hodnotu života. Dává křesťanům odvahu postavit se bezpráví. Opravdoví křesťané se časem stávají lepšími členy rodin, lepšími sousedy a lepšími občany. I když se vliv křesťanství na společnost nedá statisticky vyjádřit, jeho přínos je nesporný.

Kdosi to trefně vyjádřil takto: „Sůl dokáže spolehlivě zkazit každý pokrm – pokud v něm chybí.“ Křesťanství se stává středem zájmu, až když ve společnosti chybí. Křesťanství ale nelze poměřovat pouze podle viditelných kritérií. Ono působí dobrým vlivem a ten se nedá změřit. Křesťané se rozhodli nést Boží lásku a ve svém životě ji rozdávat. Možná to nevidí všichni, ale asi každý, kdo měl možnost pocítit ve svém životě praktickou pomoc i laskavý vliv křesťanství, je rád, že tato „sůl země“ existuje.

Jiří Pavlán

Život je cesta.

Jdi, kam chceš jít...

Snívej, o čem chceš snít...

Bud' tím, kým chceš být...

*Nezapomeň však,
že máš jen jeden život,
který žiješ naostro.*

Reparát neexistuje.

